

1881-03-24

SENDER

Joakim Skovgaard

RECIPIENT

Wilhelmine Skovgaard

FACTS

Document type:

Letter

General comment:

Brevet indeholder en lille skitse af et forårsbillede malet af Daubigny - en sti, som fører hen til et lille hus blandt nogle træer.

Sender's location:

Paris

Mentioned people:

Albrecht Cruusberg

Magdalene Cruusberg

Charles-François Daubigny

Alphonse de Neuville

Ludwig Kabell

Wilhelm Marstrand

Jean-François Millet

Archive:

Mappe 16 nr. 10

TRANSCRIPTION

Kasse 16

Brev 10

Paris 24 Marts 1881

Kjære Faster! Tak for Dit rare Brev, jeg skal forsøge at sende Dig en lille passiar tilbage. Ja det er en dårlig undskyldning, når jeg har været sen til at skrive, at sige, at jeg også har ventet længe på brev, for det var vist egentlig dovenskab og uoplagthed som gjorde at jeg ikke skrev, men så skød jeg mig jo ind bag ved det, at jeg altid skrev ligesåmeget som jeg modtog. Jeg mener ikke at det var Dig som længe ikke havde skrevet, de andre havde heller ikke. Forresten håber jeg ikke Du skal regne regler ud for forholdet mellem mængden af Dine og mine breve, for Du kunde godt fortjene 3 svar på hvert brev. At I dog altid skal have nogle små pyllier at gå og trækkes med, ja ja, de lader dog til at være forbi nu, og det er da sommeren vi går i møde. Hør, angående efterretningen om at Cruusberg er død, så vil jeg sige Dig, at jeg tænkte på om jeg skulde skrive til faster Lene, men skønt jeg sommetider tænker på at vi desværre bliver mere og mere fremmede for hende, så kan jeg ikke skrive, jeg ved ikke hvad jeg skal skrive, Dine ord hjalp mig da heller ikke tilrette. Men hvis Du skriver der ned, så vil Du nok hilse på det hjærteligste fra mig, og skrive hvad Du synes, Du kan dog aller bedst. Det glæder mig at der er sørget godt for Fru Maribo, det var jo det første jeg tænkte på, da jeg hørte at Enkedronningen var død. Ja gid jeg en •2• gang imellem kunde smutte hjem og spise til middag en Torsdag i Holmens Canal No. 4., for skønt der vel nu snart begynder en dejlig tid, med venner som kommer her ned at se salonen sammen med os, og fortælle os om vor udstilling, og vi så også skal ture ud i omegnen, så begynder jeg dog at længes hjem jo mere bladene springer ud her, (det er jo en slags trøst at vide at I har is og sne, men også kun en slags, jeg ønsker Eder fri derfor), men den tid kommer vel nok at jeg både kan nyde Eder og grønne blade (jeg tænker ikke mest på salat) i Clausen. Dette brev kunde være nettere skrevet, men jeg ligger i sengen, det er vel kun for i dag, men jeg har forkølet mig lidt, det er bedst at tage det i tide. De sidste dage har det været noget koldt, men jeg tror at vejret er i bedring. Jeg har ligget og læst i Marstrands breve, de er prægtige, og så

fuldkomnere han er en mig, så har jeg dog så mange tanker og stemninger tilfældes med ham, Kabell siger det samme. Han har nu måttet ligge nogle dage det er vist egentlig hans mave som er i uorden, men i dag er han oppe. Jeg tror jeg har haft godt af at leve sammen med ham, for trods alle vore sympatier, er vi dog meget forskellige, og så lære

vi af hinanden, når man bare kunne skrive sig det lærte bag øret. •3•

Forleden var jeg igen oppe at se Grupils billeder, der var gode ting den dag; det som drog øjnene mest var 2 krigsbilleder af Neuville, Det ene forestillede en fransk arbejder eller hvad han nu var, som var bleven grebet af Preuserne, to soldater holdt ham og undersøgte hans lommer, nogle officerer sad omkring et bord med mad, resten af figurene havde mindre at sige, dog den franske pige som kiggede ud af døren, var dog ikke helt en biting. Men Du skulde set hvor de Preusere var hårt malt, så fjenske karakteriserede, medens den simple Franskmand stod som en ædel skikkelse imellem dem. Det andet billede forestillede en kamp i en by, Franskmændene er så temmelig overvundne, der glimter nogle enkelte skud ud fra vinduerne, men på de rolige masser af Preusere i baggrunden ser man at de betragter den egentlige kam for endt. I forgrunden ser man et stykke af en kirkegård, den har været besat af Franskmændene, men de fleste er faldne eller sårede og ligger hist og her, en større dyng foran lågen som de har søgt at holde lukket for fjenden, men som er ved at blive sprængt af denne, Preuserne braser ind og vælter de enkelte endnu levende Franskmænd over på deres døde kamarater. Hene i et hjørne står •4• tre eller fire sårede franskmænd, de er noget af det bedste på billedet, især den yngste, ja jeg synes jeg har set hans karakter hver dag på gaderne, men det gjælder da om dem alle. De liggende sårede er også fortræffelige, en af den ligger med et blodigt lommestørklæde over næsen, han er på engang næsten den bedste og den frygteligste. Med bedste forstår jeg bedst karakteriserede bedst malte, Du forstår nok. Men skal vi vende os mod mildere stemninger. Der var et allerkjærestens lille forårsbillede af Daubignie, ja det var sådan noget, ikke andet end en sti som førte hen til et hus som man anede bag træerne, og nogle blomstrende frugttræer langs denne, men det var forår, gråvejrs fugtighed, mildhed og grøde. Der var endelig et af Millet malet lige saa kluntet som han kunde, og lidt til, men det var sommereftermiddag og solskin. Motivet var en flok får som har styrtet sig over nogle buske de har truffet på deres vej, de står temmelig ens ved siden af hinanden, men hvor der er meget af fårets natur udtalt der i, det hele drager tankerne så levende hen på hvad man selv hver dag kunde møde på landet i Danmark. Lev nu vel og hils alle, Din hengivne Joakim Skovgaard

Vil Du ved lejlighed give Cathrine medfølgende brev

Paris 24 Marts 1881.

Kjære Fæster! Tak for dit rare brev, jeg skal fortælle
at sende Dig en lille passiar tilbage. Ja det er
dårlig undskyldning, når jeg har været sen til at skrive,
at sige, at jeg også har ventet længe på brev, for det var
niet egentlig dovenskab og uoplyghed som gjorde at
jeg ikke skrev, men så skid jeg mig jo ind bagved det,
at jeg altid skrev ligeså meget som jeg modtog. Forresten
håber jeg ikke Du skal kunne regne regler ud for
mellen forholdet mellen mængden af dine og
mine brev, for Du kunde godt fortjene 3 svar
på hvert brev. At I dog altid skal have nogle
små pylleries at gå og trækkes med, ja ja, de
liden dog til at være forbi nu, og det er da sommeren
vi går i møde. Hoi, angående efterretningen om
at Cronenberg er død, så vil jeg sig Dig, at
jeg tænkte på om jeg skulde skrive til Fæster-Lene,
men skønt jeg ihvertid tænker på at vi derovre
bliver mere og mere forsmmede for hende, så kan jeg
ikke skrive, jeg ved ikke hvad jeg skal skrive, Du
og hjælp mig da heller ikke til nyt. Men hvis Du
skriver der ned, så vil Du nok hilse på det hjerte-
ligste for mig, og skriv hvad Du synes, Du kan
dog aller bedst. Det glæder mig at der er noget godt
for Fru Maribor, det var jo det første jeg tænkte på, da
jeg hørte at Landdrovningen var død. Ja gid jeg en

SKOOGAARD MUSEET
KØBENHAVN
10

Alf Du ved at jeg har været i København i midten af marts

X Jeg mener ikke at det var så længe, som jeg ikke kan skrive, at den her lille ikke

gang imellem kunde smutte hjem og spise til middag
en torsdag i Holmens Canal No. 4., for skait der
nu snart begynder en dejlig tid, med venner
som kommer her med at se salmen sammen
med os, og fortæller os om vor udstilling, og vi
så også skal ture ud i omegnen, så begynder
jeg dog at længes hjem i mere blide springer
ud her, (det er jo en slags trist at vide at I har
is og sne, men også kun en slags, jeg risikerer fæder fri
derfor), men den tid kommer vel nok at jeg
både kan nyde Eder og grønne blade (jeg tænker
ikke på salat) i Clausen. Ditt brev kunde
være lettere skrevet, men jeg ligger i sengen, det
er vel kun for idag, men jeg har forhollet mig
lidt, det er bedst at tage det i tide. De sidste dage
har det været noget koldt, men jeg tror at vejret
er i bedring. Jeg har ligget og læst i Marstrands
breve, de er prægtige, og så meget faldkommene
han er en smig, så har jeg dog så mange tanker
og stemninger tilfaldes med ham, Kibell siger
det samme. Han har nu måttet ligge nogle dage,
det er vist egentlig hans mave som er i uorden, men
idag er han oppe. Jeg tror jeg har haft godt af at
leve sammen med ham, for trods alle vore sensationer,
er vi dog meget forskellige, og så lære vi af hinanden,
når man bare kunne skrive mig det læste bag dør.

Falden var jeg igen oppe at se Grusils billeder,
 der var gode ting den dag; det som drog øjnene mest
 var 2. krigsbilledet af N'euville. Det ene forestillede
 en fransk artilleri eller kreds han nu var, som var
 bleven givet af Preussene, to soldater holdt
 ham og undersøgte hans Lommer, nogle officerer
 sad omkring et bord med mad, resten af
 figurene heri mindet at vi, dog den anden
 pige som kiggede ud af døren, var dog ikke helt
 en liding. Men du skulde set hvor de Preussere
 var helt smeltet af fransk karakteriserede, medens
 den simple Franskmand stod som en adelig skikkelse
 ikke imellem dem. Det andet billede forestillede
 en kamp i en by, Frankomændene er de trænet,
 overvundne, der glimter nogle enkelte skud ud
 fra vinduerne, men på de rødt marker af
 Preussene i baggrunden ser man at de drømte
 den egentlige kamp for endt. I forgrunden ser
 man et stykke af en kirkegård, den har
 næst intet af Frankomændene, men de fleste
 er faldne eller sårde og ligger hiet og her, en
 storskrig fraan ligen som de har søgt at
 holde budet for fjenden, men som er vid at
 blive sprængt af dem, Preussene bræder ind og
 rækker de enkelte andre levende Frankomænd oven
 på dens døde kamrater. Hanne i et brynde står

tre eller fire sårede Frankomænd, de er mest af det
 bedst på billedet, der den yngste, så jeg synes jeg
 har set hans karakter. Hver dag på gaderne, men
 det gjælder se om dem alle. De franske sårde
 er også fortrøffelige, en af dem ligger om
 et blodigt Comitebillede over næsen, han
 er på engang næsten den bedst og den forfælgst.
 Med billedet forstærker sig billedet karakteriserede bedst
 malte, de forstærker ikke, men skal se mere og
 med mildere stanninger. Der var et allerbjergstørste
 alle forstærkede af Daubigne, så det var
 sådan meget, ikke andet
 end en stue som faldt hen
 til det hus som man kunde
 bag træene, og nogle blom.
 Næsten frugttræer ~~kom~~
 kunne, men det var forsi, græsvejrs frugtfuld, milde
 hed og grøde. Der var endelig et af ~~skiltet~~, malte fig.
 så kluntet som han kunde, og helt til, men det var
 sommer-eftermiddag og solskin. Altsamt var en
 flok fæi som har styrtet sig over nogle luske
 de har truffet på dens vej, de står temmelig nær
 med siden af hin anden, men hvor der er meget
 af fæinte meter udstedt der i, det hele drøgt tænke
 de kunde her på hoved men så her dag kunde
 måske på landet i ~~de~~ smukke, der nu var og helt alle,
 den hængende frakke Phosand.

1876. 24. marts
 1876. 24. marts